

VII.

Eenige planken van de „Elza” waren, nadat de storm bedaard was, op 't strand geworpen, waaronder eene van den achtersteven. De letters waren verbleekt, maar toch verkondigden zij de bevolking het schrikkelijk lot van het nieuwe scheepje.

* * *

De handen gevouwd, met de oogen starende in de diepe duisternis, zoo lag zij op hare legerstede, slape-loos, gekweld door angstige sombere gepeinzen, waar slechts nu en dan een straaltje hoop afwisseling bracht.

De zee was nu geheel bedaard en het ruischen der golven geleek wel een lied van vrede.

Maar voor haar arm gefolterd hart was het geen vrede. Neen, dat zacht en kalm gemurmel scheen haar meer een uittartend spotten, een spotten met haar grievend leed, hare snerpende zielesmart.

De zee had haar den geliefde ontnomen. En een afgrijselijk visoen daagde voor haar verwarden geest.

Een ontredde schuit — gebroken mast — aan flarden gescheurd zeil — verbrijzeld roer.

Een nog afgrijselijker tooneel.

Zij dacht aan de doodenzaal bij de ramp der „Lucy”.

Groote God! Zou het mogelijk kunnen zijn, Everaart, aangespoeld op een vreemde kust, met verwrongen en gezwollen gelaat, vol blauwe plekken, onkenbaar misschien, met verbrijzelde ledematen?

Hij, die stoere, krachtige man, die onversaagde held, in hare oogen de reus! Neen! en wanhopig sloeg zij de handen voor de oogen — in zenuwachtig snikken uitbarstende. Neen, neen, duizendmaal neen, dat kon niet!

En toch was 't meisje, 't welk daar begraven lag aan den voet der duinen, niet beeldschoon geweest?

Wreede, afschuwelijke zee!

Maar, men hoorde zoo dikwijls van teruggekeerde schipbreukelingen — en dan die Fransche koopman en die jonge knaap, welke 'savonds in den vuurtoren bescherming vonden. Wellicht was Everaart opgepikt door een voorbijvarend schip; wellicht op een drijf-hout aan land geraakt. Misschien keerde hij morgen, overmorgen, de volgende week, de naaste maand terug, stond hij onverwacht voor haar, gezond en wel.

Ach, had zij toch zekerheid!

Zoo hij omgekomen was, waarom had de zee dan geen meedoogen genoeg, om het haar te zeggen, om zijn lijk terug te geven, zij 't dan ook verminkt, op 't strand te werpen!

Was de zee dan alles eischend, nimmer verzadigd? Wat had zij, hulpelooze vrouw, den tyran misdaan, dat zij zoo gemarteld moest worden? Of wreekte zich de geweldige, omdat een half jaar geleden, Everaart haar een prooi ontrukte.

Zij haatte de zee met geheel hare ziel!

En dan dacht de gefolterde weer aan Jan, het arm schaap, helaas zoo jong nog en reeds dood.

Zoo lag zij daar in dien langen, dien eindeloozen nacht.

Wat kon haar 't leven schelen zonder Everaart!

Alles voor haren geest, in de toekomst, alles scheen haar zoo duister, gelijk de nacht, die haar omringde. Geen enkele uitkomst, geen lichtpunt, alleen... een voorbijvarend schip, misschien, misschien.

Zij verviel in een lichte sluimering.

Eene benauwde droom kwelde haar. Zij verwijlde in de doodenzaal, schreed wankelend voort tusschen de rijen, langs de gedaanten, wassen beelden gelijk. Bij iedere stap sidderde zij, vreezende hem te vinden. En dáár, ja dáár...

Met een wilden schreeuw vloog zij overeind. Ha, het was slechts een droom, maar een droom, die schrikkelijke waarheid bevatte.

Die aangespoelde planken!

En toch...

Daar klonk plotseling in de nachtelijke stilte een stap op de keien voor de hut. Iemand naderde — nu op dit ongewoon uur. Groote God, zou hij het zijn? Zou 't kunnen?

Haar hart klopte hoorbaar, het bloed stroomde wild. De passen kwamen nader. Eén sprong en zij was uit bed, waarop ze half gekleed zich den vorigen avond neer geworpen had. De deur vloog open. Hij was het niet.

O bittere teleurstelling!

Een man met een lantaarn — maar Everaart niet.

Bij 't schijnsel herkende zij Fiere.

— Is hij gevonden? Is zijn lijk aangespoeld. Ach, zeg het! Om de liefde Gods, Fiere, wees toch niet zoo wreed! Ja, hij ligt ginds op het strand, nietwaar?

en zonder naar een antwoord te wachten, vlood zij heen, de duinen op.

— Elza! riep de blinde visscher.

Maar niemand antwoordde hem, want Fiere had de deur toegetrokken en was de vrouw gevolgd.

Daar, bij het strand stonden eenige visschers.

— Waar ligt hij? Geef hem hier. Hij is de mijne, kreet Elza.

De zeelieden sidderden bij 't hooren van die plotselinge stem in den nacht, en 't aanschouwen der witte gedaante.

— Elza, fluisterde een, die de rampzalige vrouw herkende.

— Waar is hij? In Gods naam, wees toch zoo wreed niet! smeekte zij, de handen wanhopig verheffende.

— De zee heeft Everaart aan 't strand geworpen, niet waar? vervolgde zij, schijnbaar kalmer.

— Neen, Everaart niet, sprak de ander op dof-fen toon.

— Everaart niet!

— Alle hoop is niet verloren, zei iemand bemoe-digend.

— Vlei me niet met wat gij zelf niet gelooft, Ram.

En in een vlaag van plotselinge wanhoop, met woede, machteloze woede vermengd, verhief zij dreigend de vuist naar de golven, die in kleine, witte vlokjes aan haren voet uiteenspatten.

— Afschuwelijke zee, geef hem mij terug, levend of dood, hem of zijn lijk. Geef hem terug, gij hebt reeds zoo veel Vermeire's verslonden!

— Ze is zot geworden, fluisterde een in den hoop, en hoe zullen wij het haar nu zeggen?

Daar kwam Fiere met de lantaarn. Diep getroffen staarde hij de wanhopige vrouw aan, die nu weder hevig snikte. De oude visscher had reeds twee zonen moeten afstaan en zijn harte bloedde nog dikwijls.

— Elza, sprak hij met trillende stem. Elza, wees nu kalm. Everaart's lijk is nog niet aangespoeld. Hij leeft misschien nog. Hier ligt Jan...

Daar viel de blik der vrouw op een zwarte gedaante, eenigszins ter zijde. Een kind met een reddingsgordel. Steven, de kustwachter, had het lijk gevonden.

— Jan! gilte zij en wilde hem opsnakken, maar de last bleek te zwaar. Uitgeput viel zij neder.

Fiere nam haar zachtken bij den arm en voerde haar met teeder geweld mee.

— Ze zullen hem naar huis dragen, Elza. Ga gij nu met mij mee.

De onzekerheid duurde nog eenige dagen.

Toen waren Blom, Fiere en Ram een paar uren noordwaarts getrokken en hadden er een lijk herkend, dat onmiddellijk begraven werd.

Toen zij terugkeerden, konden zij Elza met volle zekerheid melden, dat zij weduwe was.

Eenige dagen later hing aan den muur in de hut onder de zware zilveren reddingsmedaille een doodsprentje.

BID VOOR DE ZIEL

VAN

EVERAART VERMEIRE,

Patroon van de „Elza”

EN VAN

JAN VERGOUWEN,
dekJongen op de „Elza”,

beiden op de Noordzee vergaan met de »Elza« in den storm van
14-15 October, Anno 18....

GOD ZIJ HUNNE ZIELE GENADIG.

En op raad van den ouden priester had men er
bijgevoegd:

„Zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven.
Hunne werken achtervolgen hen”.

* *
* *

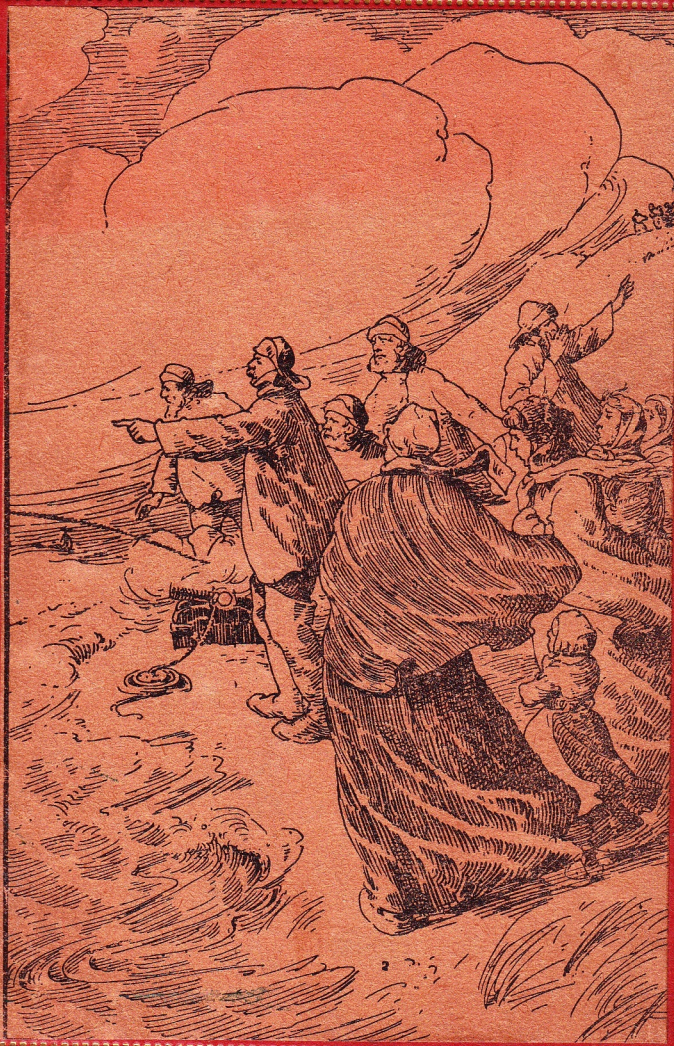
Sinds dien dag zwierf de rampzalige weduwe langs
het strand. Nu eens tierde zij in dolle woede tegen
de zee, dan weer kermde zij om genade. Soms ook
sprak zij, alsof iemand aan hare zijde wandelde. Als
een visscher afscheid nam van zijn vrouw en kin-
deren, bezwoer zij den man thuis te blijven, waar-
schuwde zij voor den verrader, die de geliefden
verslindt.

„Zotte Elza”, fluisterden de knapen en meisjes,
die geen genade kennen, omdat zij 't menschelijk
gevoel niet begrijpen.

Alleen de oude zieleherder kon met haar spreken.
Voor hem scheen het geen nacht in haar brein.

HELDEN ZONDER ZWAARD
DOOR A. HANS

lodewyk Opdebeek Uitgever Antwerpen

HELDEN ZONDER ZWAARD

UIT HET ZEEMANSLEVEN

DOOR

A. HANS

VLAAMSCHE BOEKHANDEL
LODEWIJK OPDEBEEK — ANTWERPEN.